ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Ριχάρδου Ἔρρ. Σαβὰζ

(Ἱστορία Περιπετειῶν ἀγωνίας καὶ τρόμου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ πονηρή !... Ἡ διαβολευμένη !.. Τὸ ἀντελήφθη κι' ἔβαλε ἀμέσως τὸ χέρι στὸ πιστόλι.

— Κύριε Λένοξ, ἐλησμονήσατε τὴν ὑπόσχεσί σας.

— Ὅταν σᾶς ἀντικρίζῃ κανείς, τὰ λησμονεῖ ὅλα καὶ αὐτὸν τὸ Θεό !

— Ὁπωσδήποτε μὴ προχωρήσετε. Σᾶς τὸ συμβουλεύω.

— Κι' ἂν δὲν σᾶς ἀκούσω ;

— Ἐτρελλαθήκατε ;

— Ἂν ἀκούσω μόνον τὴ καρδιά μου, ποὺ κοχλάζει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπὸ πάθος ;

— Σᾶς εἶπα νὰ μὴ προχωρήσετε...

— Κι' ἐγὼ σᾶς λέω θὰ προχωρήσω.

Ἔβγαλε τὸ μικρό της περίστροφο καὶ μ' ἐσημάδευσε.

Αὐτὸ ὅμως μοῦ ἦταν ἀδιάφορο.

Ἤμουν ἕτοιμος νὰ τὴν κάνω δική μου... ὅταν ἐχτύπησεν ἡ πόρτα.

Χίλιοι διάβολοι ! Ἐπήραμε ὕφος συζύγων, ποὺ συζητοῦν μὲ καλοσύνην καὶ ἀγάπην καὶ ἐφώναξα νὰ περάσουν.

Ἦτο ὁ ὑπάλληλος τοῦ διαμερίσματός μας.

Ἔφερνε ἐπὶ δίσκου ἕνα ἐπισκεπτήριο.

Μοῦ ἦλθε νὰ ριχθῶ καὶ νὰ τὸν πνίξω ποὺ μᾶς διέκοπτε ἔτσι ἀπότομα στὴν πειὸ κρίσιμη στιγμή.

Ἐπλησίασα καὶ ἐπῆρα τὸ ἐπισκεπτήριο βράζοντας ἀπὸ ὀργή, ὅταν ἔξαφνα ὁ θυμός μου ἐξητμίσθη καὶ ἀνατρίχιασα ἀπὸ φόβο.

Ἡ Ἕλλεν τὸ ἀντελήφθη.

— Ἐκ μέρους ποίου εἶνε, ἀγαπητέ μου ; μ' ἐρώτησε γλυκά.

— Τοῦ βαρώνου Φρίεδριχ ! τῆς ἀπήντησα ἀποτόμως, ἐκδικούμενος αὐτὴν γιὰ τὴν στάσιν της καὶ τὰς ἀρνήσεις της.

Θέλησε νὰ δείξῃ ἀταραξία μὰ ἐκατάλαβα πῶς ἐφρικιοῦσε σύγκορμη.

Πόσο τὸν ἐφοβεῖτο αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο !

Ἀρκοῦσε ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομά του γιὰ νὰ τὴν καταλάβῃ ἀκατανίκητος, τρομερὸς καὶ ἀκατάσχετος φόβος, ἀγωνία καὶ φρίκη.

Ὁ ὑπάλληλος εἶχε φύγει.

Φαίνεται πῶς ὁ Βαρῶνος ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖό μας καὶ ἄφησε, σύμφωνα μὲ τοὺς τύπους, τὴν κάρτα του αὐτή.

Τί ἀσήμαντο γεγονὸς ἀληθεια!

Ἀλλὰ καὶ πόσο μᾶς ἐτρόμαξε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε γίνει ὁ ἐφιάλτης μας.

Θὰ τὸν ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου, καὶ ὅταν θὰ γύριζα πειὰ στὴν Εὐρώπη, τὴν ὡραία κι' εὐτυχισμένη Εὐρώπη, ποὺ οὔτε κίνδυνοι, οὔτε βασανιστήρια, οὔτε Σιβηρίαις ὑπῆρχαν...

Ἡσυχάσαμε κάπως καὶ ἀπεφάσισα νὰ ξανάβγω.

Μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα αὐτὴ δὲν θὰ πετύχαινα ποτὲ τίποτε ἀπολύτως.

Ἦταν μεγαλοφυὴς καὶ ἀποφασισμένη.

Ἐλθοῦσα στὴ Ρωσία, ἦλθεν ἀσφαλῶς τάξασα τὴν ζωήν της εἰς τὸν θάνατον. Ἐλογίζετο μὲ τοὺς νεκρούς!..

Τὴν ἄφησι καὶ ξαναβγῆκα.

Πόσο μεγάλη ἀνάγκη εἶχα γι' ἀέρα ! Μὰ καὶ στοὺς δρόμους ἔπληττα μόνος καὶ κατέληξα πάλι στὴ Λέσχη.

Οἱ Ρῶσοι συγγενεῖς μου ἦσαν ἐκεῖ πάλι. Τοὺς ἔπιασα συζήτησι καὶ κατέληξα στὴν ἀστυνομία τους καὶ τοὺς κατασκόπους.

— Μὰ παντοῦ ἐδῶ ὑπάρχουν κατάσκοποι, εἶπεν ὁ Σάσας. Ἀκόμη καὶ δῶ μέσα...

— Καὶ δῶ μέσα ! εἶπα κατάπληκτος.

— Ναὶ καὶ δῶ μέσα. Οἱ ὑπηρέτες παραδείγματι....

— Οἱ ὑπηρέται τῆς Λέσχης ;

— Ἀκριβῶς. Οἱ μισοὶ εἶνε κατάσκοποι, διέκοψεν ὁ Βόρις, ὥστε κύτταξε νὰ εἶσαι προσεκτικός.

Στὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «κατάσκοποι» ἡ ἀνησυχίες καὶ οἱ τρόμοι μου μ' ἐκυρίευσαν πάλι. Προσπάθησα νὰ γελάσω καὶ ρώτησα.

— Ἔρχεται καμμιὰ φορὰ ὁ βαρῶνος Φρίεδριχ ;

— Πῶς ; Αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος ; Ἡ «Λέσχη τῶν Θαλαμηγῶν» δὲν δέχεται κατ' οὐδένα λόγο τυχοδιώκτας Γερμανούς, ἔστω καὶ ἂν εἶνε πολὺ καλοὶ ἀστυνόμοι.—

Διεκόψαμε σὲ λίγο τὴ συζήτησι αὐτή. Ἔμεινα σκεπτικός, ἐνῷ ὁ Σάσας ξυναπῆγε νὰ παίξῃ. Ὁ Βόρις μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μὲ συνώδευε ὡς τὸ ξενοδοχεῖο καὶ παρέμεινα.

Ἀογήσαμε ὅμως πολύ. Ἐγλυκοχάραζε ὅταν γυρίζαμε στὸ ξενοδοχεῖό μου ! Στὸ δρόμο, ὁ Βόρις εἶχε ἀρχίσει φρικτὴ πολυλογία. Μοῦ μιλοῦσε γιὰ διάφορα πράγματα καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὸν ἀδελφό του τὸ Σάσα.

— Εἶνε πολὺ ζωηρός, μοῦλεγε. Ὅλοι ἐλπίζουμε πῶς ἡ παντρειὰ θὰ τὸν φρονιμέψῃ. Εἴδατε τὴ μνηστή του, τὴν πριγκήπισσα Δόζια Πάλιντζην ; Εἶνε πολὺ χαριτωμένη κόρη, νέα καὶ κληρονόμος μεγάλης περιουσίας. Ἀλλ' ὁ Σάσας τὴν παραμελεῖ καὶ κυνηγάει κάθε ὡραῖο προσωπάκι.

Κατόπιν ἄλλαξε θέμα καὶ μοῦ ἔκανε λόγο γιὰ τὸ χορὸ τῆς κομήσσης Ἰγνάντιεφ, γιὰ τὸν ὁποῖον ἀνέλαβε νὰ μᾶς προμηθεύσῃ προσκλήσεις.

— Αὐτὸ θὰ ἦτο εὔκολο γιατὶ ἡ κόμησσα φιλοτιμεῖται νὰ συγκεντρώσῃ σπίτι της ὅλες τὴς καλλονές, μοῦ ἐξήγησεν ὁ Βόρις.

Διέκοψε ὅμως τὴν ὁμιλία του καὶ μοῦ ἔδειξε πέντε ὡς ἓξ ἄνδρες μὲ πολιτικά, οἱ ὁποῖοι ἐπέρασαν ἐμπρός μας.

Ἐφθάσαμε στὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ ἐβαδίζαμε σχεδὸν ὄπισθέν των. Αὐτοὶ στάθηκαν μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα, ἡ ὁποία ἄνοιξε ἀμέσως.

Ἀκούσαμε τότε γυναικεῖες φωνές.

— Πυρκαϊά ! ἐφώναξα καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ τρέξω, ἀλλ' ὁ Βόρις μ' ἐκρατησε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπέμβῃς, μου εἶπε. Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τῆς ἀστυνομίας.

— Ἀ ! κανένα ἔγκλημα· ἢ καμμιὰ δολοφονία θὰ συνέβη, εἶπα, γιατὶ εἶδα ἀμέσως μιὰ κλειστὴ ἅμαξα νὰ σταθῇ πρὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ κατεβάσουν σ' αὐτὴ δυὸ ἄνδρες καὶ μιὰ γυναῖκα δεμένους.

— Ἐλᾶτε νὰ φύγουμε, εἶπεν ὁ Βόρις καὶ προχωρήσαμε. Ἂν ἔχῃ γίνει ἔγκλημα, ἐπρόσθεσε αὔριο θὰ τὸ διαβάσετε στὶς ἐφημερίδες, ἂν ὅμως συμβαίνει ὅ,τι φαντάζομαι...

— Τότε ; ρώτησα.

— Τότε δὲν θὰ δῇς λέξι στὰ φύλλα...

— Στὴν Ἀμερική, εἶπα, θὰ εἶχαν τρέξει εἴκοσι τοὐλάχιστον ρέπορτερ ἐπὶ τόπου αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Αἱ Ἀμερικανικαῖς ἐφημερίδες δὲν θὰ ζοῦσαν ἐδῶ πολὺ καιρό, οὔτε καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ρέπορτερ, εἶπεν ὁ Βόρις μὲ σημασία, ποὺ μ' ἔβαλε σὲ σκέψι καὶ μ' ἐτρόμαξε.

Ἐφθάσαμε τέλος στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ὁ Βόρις μ' ἐχαιρέτισε φιλικά.

Ἀνέβηκα ἐπάνω καὶ βρῆκα τὴν αὔθουσα ὅπως τὴν εἶχα ἀφήσει. Τὰ φῶτα ἦσαν χαμηλωμένα. Ἡ πόρτα τῆς Ἑλένης ὁλάνοιχτη.

Ἡ περιέργεια μ' ἔκανε νὰ κυττάξω μέσα.

— Μέγας εἶσαι Κύριε ! φώναξα τότε.

Τὸ κρεββάτι της ἦτάν ἀπείραχτο καὶ στὸ δωμάτιο δὲν ἦταν κανείς. Κατάπληκτος ἔπεσα σ' ἕνα κάθισμα. Τί νὰ εἶχε συμβῇ ;

Μόλις μοῦ πέρασε ἡ ταραχή, ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι. Ἄρχισα νὰ διερωτῶμαι. Τὰ πράγματά της ἦσαν ἐκεῖ, ἀκόμη καὶ τὰ διαμαντικά της, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ ἴδια !

Ποῦ νὰ εἶχε πάει ; Τί νὰ συνέβη ;

Μήπως ἐζήτησε νὰ συναντήσῃ τοὺς δικούς της ; Μήπως τὴν συνέλαβαν ;

Θεέ μου ! Μήπως ἦταν ἡ Ἑλένη ἡ γυναῖκα ἐκείνη, ποὔβγαλαν δεμένη μὲ τοὺς δύο ἄνδρες ἀπὸ τὸ σπίτι ;

Μ' ἔπιασε ἀνατριχίλα ! Σκεπτόμουν τί θὰ συνέβαινε πλέον..

Τέλος σκέφθηκα ὅτι, τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ περιμένω, χωρὶς νὰ ἐνεργήσω τίποτε. Ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ εἰδοποιήσω τὴ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου.

Πῆγα στὸ δωμάτιό μου καὶ ἔπεσα, περιμένοντας μὲ ἀγωνία μήπως ἀκούσω τὰ βήματα τῆς Ἑλένης.

Ἐνύσταζα γιατ' ἤμουν ζαλισμένος ἀπὸ τὴ σαμπάνια καὶ ἀποκοιμήθηκα γιὰ νὰ δῶ ὄνειρα πραγματικά, ποὺ δὲν θὰ τὰ λάσμονήσω ποτέ μου.

Θεέ μου ! τί σελήνη μέλιτος !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Προγευματίζω μετὰ τοῦ Βαρώνου !

Ἔξαφνα χτύπησαν τὴν πόρτα κι' ἄκουσαν νὰ μοῦ λένε :

— Ἄρθουρ, τί ὀνειρεύεσαι λοιπόν ; Οἱ στεναγμοί σου θὰ σηκώσουν στὸ πόδι τὸ ξενοδοχεῖο !

Ἐσηκώθηκε ξαφνιασμένος.

— Ἄρθουρ !

Ἦταν ἡ φωνή της ! τὴν κατάλαβα. Ἐπήδησα ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἄρχισα νὰ ντύνουμαι.

— Ἀγαπητέ μου Ἄρθουρ !

— Τί εἶνε ; ρώτησα.

— Τὸ φαγητὸ εἶνε ἕτοιμο, ἀγάπη μου. Ἀργήσες πολὺ καὶ ἡ σοῦπα ἐκρύωσε, εἶπε τὸ... τρυφερό μου ἥμισυ.

Τοιμάσθηκα ἐπὶ τέλους καὶ πῆγα ν' ἀνταμώσω τὴν Ἑλένην ἢ καλύτερα νὰ δῶ σὲ τί νέους κινδύνους ἑτοιμάζετο νὰ μὲ ρίξῃ. Αὐτὴ σᾶν καλὴ νοικοκυρά, ὥμορφη καὶ προκλητική, ἑτοίμαζε τὸ τσάϊ.

(Ἀκολουθεῖ)